

ΚΟΣΜΙΑ ΚΑΙ... ΜΗ

Γράφει και επιμελείται ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΥΣΤΕΡΑ ΑΠΟ 34 ΧΡΟΝΙΑ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ ΣΤΟΝ «ΚΟΣΜΟ»

Ευχαριστώ και αποχαιρετώ τους φίλους μας αναγνώστες

Υστερα από 33 χρόνια και 7 μήνες στη σελίδα 11 φίλοι μου αγαπημένοι, σήμερα διαβάζετε το τελευταίο μου άρθρο για να σας ευχαριστήσω και αποχαιρετήσω που σταθήκατε δίπλα μου όλα αυτά τα χρόνια.

Για εμένα δεν έχει σημασία πόσους εχθρούς απέκτησα σ' αυτή την πολύχρονη διαδρομή, αλλά πόσους φίλους γνώρισα που εκτίμησαν την ειλικρίνειά μου και τους αγώνες για το συμφέρον της παροικίας μας και των οργανισμών της, αλλά και για τις δύο πατρίδες μας Ελλάδα και Αυστραλία.

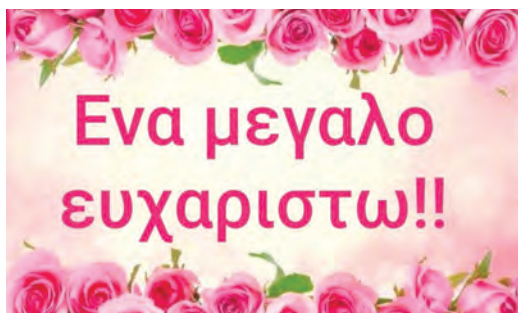
Αν όμως έχετε παράπονα για την παρουσία μου στον «Κόσμο» να τα κάνετε στον φίλο και αδελφό, Γιώργο Μεσσάρη. Ο οποίος τον Οκτώβριο του 1987 τηλεφώνησε για να μου πει ότι με περιμένει δουλειά στην εφημερίδα όπου ήταν διευθυντής και αρχισυντάκτης. Ήταν μια σανίδα σωτηρίας επειδή τότε περνούσα δύσκολες στιγμές, ύστερα από ένα μεγάλο πρόβλημα με την υγεία μου και τα οικονομικά προβλήματα που δημιούργησε.

Συνειδητά τότε αποφάσισα πως θα ασκώ μαχητική δημοσιογραφία, κρίνοντας αυστηρά άτομα και οργανώσεις που με τις αποφάσεις ή συμπεριφορές τους ζημίωναν την ομογένεια στην Αυστραλία και ειδικότερα στη ΝΝΟ. Το έκανα αυτό χωρίς να συκοφαντήσω κανέναν, ούτε να ασχοληθώ με την ιδιωτική του ζωή. Γι' αυτό ποτέ δεν με μίσησε κανείς και μόνο μια φορά χρειάστηκε να ζητήσω συγνώμη επειδή αναδημοσίευσσα ένα σχόλιο αθηναϊκής εφημερίδας χωρίς να ελέγξω την αλήθειά του.

Φυσικά, συγκρούστηκα με παροικιακούς ηγέτες και με φίλους όταν το θεώρησα αναγκαίο και μπορώ να καυχηθώ ότι κέρδισα όλες τις μάχες. Πού είναι το ΣΑΕ σήμερα; Τους προειδοποίησα ότι θα το διαλύσουν με τον τρόπο που λειτουργούσε, δεν με άκουσαν και το αφάνισαν. Και όχι μόνο αυτό, αλλά είχαν το θράσος να με απειλήσουν με μηνύσεις. Όμως, τους έβαλα στη θέση τους όταν τους κατήγγειλα στις ελληνικές αρχές με την απειλή πως θα ζητήσω βοήθεια από την Αυστραλία αν οι ΣΑΕτζήδες δεν σταματήσουν τις απειλές.

Στο μεταξύ, οι δήθεν δημοσιογράφοι με αποκαλούσαν «Στυλιανοπαίδι» και «εξαπέρυγο» επειδή δεν συκοφαντούσα τον μακαριστό πρώην Αρχιεπίσκοπο Αυστραλίας Στυλιανό όπως έκαναν αυτοί. Παρασκηνιακά, όμως, με τον μακαριστό Στυλιανό είχαμε έντονες διαφωνίες επειδή υποστήριζα την Κοινότητα και τού έλεγα κατ' ιδίαν και

Υστερα από 33 χρόνια και 7 μήνες στη σελίδα 11 φίλοι μου αγαπημένοι, σήμερα διαβάζετε το τελευταίο μου άρθρο για να σας ευχαριστήσω και αποχαιρετήσω που σταθήκατε δίπλα μου όλα αυτά τα χρόνια.

με σχόλια πως είναι καιρός να λήξει αυτό το εκκλησιαστικό πρόβλημα που δίχαζε την ομογένεια. Τελικά, η συμφιλίωση ήταν γεγονός με μια τελική προσπάθεια τού αξέχαστου παροικιακού ηγέτη Πίτερ Θεοφίλου και τού τότε Επισκόπου κ.κ. Σεραφείμ. Αλλά θέλω να πιστεύω πως δεν πήγαν χαμένες οι δικές μου εκκλήσεις στο Στυλιανό να συμφιλιωθεί με τις Κοινότητες.

Η στήλη εργάστηκε σκληρά και για την πρόωθηση τού Ελληνικού Φεστιβάλ όταν την ευθύνη για τη διοργάνωση είχε ο Νίκος Παπανικίτας, ένας σπουδαίος παροικιακός ηγέτης που δεν εκμεταλλευτήκαμε καθόλου τις ικανότητες και δυνατότητες του. Αυτή η συνεργασία μας προκάλεσε πολλά σχόλια, ακόμη και πως είμασταν κουμπάροι(!), αλλά εγώ εκτίμησα τις προσπάθειές του, όπως αργότερα εκτίμησα την ακούραστη Νία Καρτέρη και τον γραμματέα της Κοινότητας Μιχάλη Τσιλίμο, παρόλο που στην αρχή υπήρχε αμοιβαία καχυποψία.

Για την Κοινότητα έδωσα μάχες όταν η συμμαχία Πασόκων και Αριστερών φίλων και συνεργατών τού αξέχαστου κοινοτικού παράγοντα, Δημήτρη Φούντα, αντιπολιτεύονταν τον Χάρη Δανάλη, τον Νίκο Παπανικίτα και τον αξιόλογο οικονομολόγο Χρήστο Μπελέρχα, που υποστήριζα για να κερδίζουν εκλογές. Ο Χάρης Δανάλης, είναι ο πρόεδρος που χρειάζεται η Κοινότητα, δυναμικός άνθρωπος που δεν σπκώνει μύγα στο σπαθί του, αφοσίωσε τη ζωή του στον ιστορικό φορέα και την έσωσε από πολλές κακοτοπιές σαν δικηγόρος, με την ανοχή και συμπαράσταση της συζύγου του κας Αλεξάνδρας.

Ενας άλλος σπουδαίος συμπάροικος με ηγετικά προσόντα που δεν εκμεταλλεύτηκε η παροικία, είναι ο δικηγόρος Κώστας Βεριτζάγιας, το μοναδικό φως στο σκοτεινό τούνελ τού ΣΑΕ, όπως είχα γράψει κάποτε. Γενικά οι δικηγόροι έπαιξαν μεγάλο ρόλο στην ζωή της παροικίας μας και ειδικά στον χώρο της Αρχιεπισκοπής, για να αναφέρω τον Τζέιμς Τζόρνταν, πρόεδρο τού διοικητικού συμβουλίου της «Βασιλειάδας».

Την οποία ίδρυσε και γιγάντωσε, αιδ.π.

Ιωάννης Καπέτας, ένας ταπεινόφρων σπουδαίος ιερέας που θα με μαλώσει, με τεράστιες διοικητικές ικανότητες και οράματα που εργάστηκε σκληρά για να τα πραγματοποιήσει από αγάπη στους ηλικιωμένους. Ξεκινώντας από ένα μικρό γηροκομείο στο Annandale που παρέλαβε από την καθολική μοναχή Sister Dorothea, όπως είναι γνωστή, έβαλε τα πιο στερεά θεμέλια για τον κολοσσό 5 -αν δεν κάνω λάθος- γηροκομείων και γηριατρείων.

Στην παροικία μας υπάρχουν πολλοί καλοί ιερείς και ποιός δεν γνωρίζει τον αιδ. πατέρα Νεκτάριο και το σπουδαίο έργο του στον ιερό ναό Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης; Τον μακαριστό π. Νικόλαο που υπηρέτησε δεκαετίες στον Ιερό Ναό Αγίου Ιωάννη στην Παρραμάτα και με τον οποίο έπαιζα τάβλι στη «Βασιλειάδα» Ράντγουικ λίγες ημέρες πριν εγκαταλείψει τα εγκόσμια για να σταματήσει ο ήχος της φλογέρας του που χρησιμοποιούσε με μαεστρία; Να αναφέρω και τον δραστήριο πανοσιολογίτατο πατέρα Μιλτιάδη Χρυσουγή που σαν νεαρός ιερέας με πάντρεψε στο Αντελάιντ το 1957(!) και για πολλά χρόνια ήταν ιερατικός προϊστάμενος στον Άγιο Γεώργιο Rose Bay.

Ο αιδ. π. Αγγελος Αλιφιεράκης, είναι ακόμη ένας σπουδαίος ιερέας που παρέλαβε το σωματείο «Ελπίδα» για ανάπηρα παιδιά από τους γονείς τους και σαν «Εστία» η παροικία και ειδικά οι γονείς ανάπηρων παιδιών μπορούν να νιώθουν υπερήφανοι για την φροντίδα υψηλής ποιότητας που προσφέρει χάρη στις προσπάθειες τού π. Αλιφιεράκη.

Ο φίλος Κώστας Λιανός και τ' αδέρφια του Γιώργος και Θεόδωρος, είναι υπόδειγμα αδελφικής αλληλεγγύης που τώρα προσπαθούν να περισώσουν, ό,τι μπορούν από τα περιουσιακά στοιχεία της ΑΧΕΠΑ πριν τα αγοράσει κάποια πριγκιπέσσα.

Τέλος, να μην ξεχάσω τον ευεργέτη Διονύση Κομινάτο που πρόσφερε χωρίς τυμπανοκρουσίες πολλά χρήματα σε φιλανθρωπικούς σκοπούς.

Ασφαλώς η παροικία δεν έχει αξιόλογους ανθρώπους μόνο αυτούς που αναφέρω σήμερα, γιατί είμαι σίγουρος πως υπάρχουν δεκάδες, αν όχι εκατοντάδες άλλοι που δεν γνωρίζω και από τους οποίους ζητώ συγνώμη γιατί ίσως θα έπρεπε.

Για άλλη μια φορά, φίλοι μου, πριν τελειώσω αυτό το άρθρο θέλω να σας πω ευχαριστώ για την τιμή που μου κάνατε να σταθείτε δίπλα μου και να σας ευχηθώ υγεία, ευτυχία και ευημερία με τις οικογένειές σας.